

SANTA EUGÈNIA

REVISTA LOCAL PER A LA DIVULGACIO I LA CULTURA

Nº 17.- març-abril (15 - may 1983) Depòsit Legal PM 625/1983

a... **UPA!!**

C.D.F. SANTA EUGÈNIA

EDITORIAL

LES REALITATS, ARA

No serà mai exacte dir "aquí no es pot fer res", ni des d'una situació de desànim, ni des d'un punt de despreci als altres, ja que ambdues ocasions no tenen objectivitat: ho veuen amb uns ulls falsos. Quan es tracta del nostre poble també és possible no tenir els ulls objectivament oberts, i deixar-se dur per voluntats tombades cap a un altre punt, quasi sempre únic i exclusivista.

Així com podriem editorialitzar sobre realitats de molt distint signe, volem treure a rotlo el club de futbol local, el C.D.F. SANTA EUGENIA, i no per posar-lo com a model dels altres, sino per deixar constància de que aquesta organització deportiva és "un fet" objectivament real. És indiscutible.

No volem presentar el club de futbol, sino com una organització real, plena de voluntarietat i efectivitat. En analitzar aquest fet deportiu, hem de tenir en compte tres aspectes d'aquesta realitat: la Junta Directiva, els Jugadors, i els Aficionats. Encara que no tothom ho pensi igual, diriem de la directiva, que han estat i son un grup de persones que s'han sabut moure, i no han fet les anques enrera davant la feina; dels jugadors, (dels qui més fàcilment es pot pensar en els defectes) en destacaríem la seva voluntat continuada, -alguna cosa deu significar ocupar -- els dos primers llocs de regularitat dels jugadors en el seu propi grup, a més d'altres coses-. L'afició, hem de reconèixer que per a molts de clubs de categoria superior, és motiu d'enveja: segeixen l'equip en camp propi i en els -- desplaçaments: recolzen el club.

Indiscutiblement, el club de futbol és una realitat i una realitat ben viva. És una pena que, donat el reduït cens d'habitants del poble, no es pugui pensar per ara en equips joves per anar preparant jugadors: per ara no és -- gaire possible.

I no podem deixar de dir des de la nostra Revista que seguirem recolzant i publicant totes aquelles resenyes i informacions deportives, si ens donen les facilitats que, fins ara ens ha concedit el C.D.F. Santa Eugènia.

a...UPA!, C.D.F. SANTA EUGENIA.

EDITORIAL	1ª plana
INDEX	2
ESGLÉSIA: Carta Cristiana nº 17	3 i 4
Entrevista al Perú	5 i 6
La cadira Buida	7
DIVULGACIÓ: Notes històriques.	8
DEMOGRAFIA:	9
MISCELÀNEA: Els noms dels nuvols a Santany	10
II CONGRES INT.LLENGUA CATALANA	11,12 i 13
INFORMACIONS: Noticiari	14,15 i 25
NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA	16 i 19
TELEFON DE L'ESPERANÇA	17
MÚSICA ROCK	18
RACÓ DELS POETES	20
HISTÒRIA DEL POBLE	21
MIRADOR: Consúm i família	22-23
ELS NOSTRE LLINATGES.	24
CINEMA	26
DEPORTS	27-29
CUINA	30
PASSATEMPS	31

'Revista'

"SANTA EUGENIA"

15 de maig de 1.986.REVISTA LOCAL PER LA DIVULGACIO I LA CULTURA
Nº 17.Març-abril.Public.Bimensual.Depòsit Legal PM 625/1983

Editat i imprès a la Parròquia de SANTA EUGENIA,Mallorca
Redacció i Administració:C/J.Ant.12.Santa Eugènia.Mallorca.

Equip de Redacció: Nadal Trías Orell,Bernat Sureda Canyelles,MªAntò-
nia Parets Amengual,Pep Mulet Canals,Antonia Campaner Mulet,Miquel-
Coll Isern,Juana Mª Jaume Rigo,Margalida Llabrés Serra i Xisco Grau
amb la col.laboració d'altres persones per a la confecció manual de
la revista a multicopista.

Equip de distribució: Catalina Miralles Crespí, Mª Pilar Bascuñana
Coll i Cat.Rosa Canyelles Mariano.

DELEGACIO DIOCESANA DE MISSIONS
MALLORCA MISSIONERA 1986

BURUNDI

CARTA CRISTIANA

nº 17

als cristians i persones

de Bona Voluntat de

SANTA EUGÈNIA

Estimats amics:

• Com cada any, a l'entorn de la celebració de la Jornada de MALLORCA MISSIONERA volem fer-vos arribar les darreres noves i les vivències actuals per a sentir-nos més units i solidaris.

• Aquesta comunicació és un deure de germans i d'amics que treballem dins la gran vinya del Senyor.

• Aquest any passat, Burundi ha estat notícia a nivell mundial. Molta de gent no sabia situar geogràficament aquest petit país dins el mapa d'Àfrica, però darrerament n'han sentit parlar dins tots els medis de comunicació.

• Burundi ha estat notícia sobretot a nivell d'Església. Els cristians han passat i passen la prova de la persecució: les expulsions de 187 missioners, l'empresonament dels laics i capellans nadius, les mesures del Govern que ataquen la llibertat religiosa dels ciutadans, han estat notícia.

• El mes de febrer d'enguany hem tingut la visita del nostre Bisbe de Mallorca i d'En Tomeu Suau (Delegat de Missions) i nos han fet avinent la preocupació, la pregària i el sentiment de solidaritat de la nostra Diòcesi de Mallorca que des de fa 20 anys col·labora amb aquesta Església germana que està al Burundi.

• El Bisbe D. Teodor i En Teodor i En Tomeu han pogut veure d'aprop la situació en que vivim en aquests moments; hem tingut ocasió de parlar, ens han encoratjat, i junts hem pres la decisió dolorosa de clausurar, enguany, la col·laboració missionera de Mallorca en el Burundi.

• Davant aquest fet i quan s'acosta l'hora de partir, volem oferir-vos dues reflexions que ens feim sovint en aquests moments:

○ ○ ○ 1.- Aquesta labor missionera de Mallorca ha estat obra d'una comunitat que sent la crida del Mestre: "Anau i evangelitzau tots els pobles".

• Vist 'amb ulls mallorquins', pensam en l'esforç que l'Església mallorquina ha fet durant aquests 20 anys de servei missioner en el Burundi, i ja abans amb els nostres pioners: Jaume Moragues i Miquel Parets que varen fer possible que -- l'any 1.966 vengués el primer grup de capellans.

• Pensam en aquest estol de persones que han deixat sembrades il·lusions, esperances i realitats pastorals i socials dins aquesta terra i dins aquesta gent. Quantes vegades a les reunions o en les converses particulars surten els noms dels qui heu passat per aquí! La bona memòria dels "burundi" sempre ens ha cridat l'atenció.

SANTA EUGÈNIA

REVISTA LOCAL PER A LA COMUNICACIÓ I LA CUEPRA

➔ •Aquesta reflexió és la constatació d'un fet que ens sembla important: la tasca missionera de Mallorca no ha estat obra individual d'una persona; ha estat obra d'Església, de Comunitat que sent la crida del Mestre: "Anau i evangelitzau..."

•Darrera els capellans, religiosos i seglars que hem servit aquesta Església que està al Burundi, hi ha encara un estol més gran de gent que ha fet possible aquesta tasca amb la seva solidaritat, amb la pregària i amb la seva aportació econòmica ben valuosa.

•I si l'esser agraïts és una virtut humana, també ho és cristiana; per això donem gràcies a Déu i a tants de germans que han fet possible aquesta 'etapa' de 'Mallorca Missionera'.

○○○ 2.- Una nova etapa comença.

I si miram la situació 'amb ulls burundesos', veim que una nova etapa comença tant per l'Església del Burundi com per l'Església de Mallorca.

•En mig de les dificultats del moment present es fa necessari mirar un poc més lluny, sobre discernir els signes dels temps que moltes de vegades s'ens manifesten per camins no esperats ni manco desitjats.

•La partida dels missioners que hauria de ser una cosa normal d'aque 10 anys, s'ha adelantada, son els bots que fan avançar la Història.

•No se'n va per avall l'Església del Burundi perquè han expulsat 187 missioners l'any passat, ni s'acaba l'obra missionera de Mallorca perquè es tanca la "missió" de Burundi. Se clou una etapa i se'n obri una altra, cosa ben normal i és el camí que han seguit totes les comunitats cristianes des del temps dels apòstols: la comunitat que ha estat "missionada", es torna "missionera".

•Senzillament se clou una etapa per a l'Església de Burundi que d'ara endavant haurà de comptar més en les seves pròpies forces: clergat natiu, catequistes, responsables de comunitats...

•I per a l'Església de Mallorca s'obri també una nova etapa perquè haurà d'obrir altres finestres i altres camins per a seguir manifestat l'esperit missioner i compartir el pa de la Bona Nova.

•Estam acabant una tasca, estam a la fi d'una etapa: la vida, les persones, l'Església continuen.

••• Pere Barceló i Jaume Mas (missioners)

••• Gitongo (Burundi), abril 1986

.....

**Un mallorquín
en la
periferia
de Lima**

COMPROMISO DESDE LA FE

Un sacerdote diocesano mallorquín, el padre Miguel Roselló, lleva ya más de veinticinco años como misionero en Perú. Aquí lo entrevistó el director de MUNDO NEGRO, en medio de uno de esos grupos de casas, hechas de estera, que surgen de la noche a la mañana en los alrededores de Lima. El padre Miguel se ha comprometido desde la fe a que este pueblo, pobre y humillado, viva con la dignidad que merece.

LIMA, la bella capital peruana, ha crecido desmesuradamente en las últimas décadas. A pocos kilómetros de su magnífico centro histórico uno se encuentra con un desierto enorme, en cuyos montículos se arraciman miles de chabolas de todo tipo, que forman lo que llaman «pueblos jóvenes». Centenares de miles de personas sobreviven en este inmenso cinturón de arena, a la espera de poder participar en los supuestos beneficios del progreso que representa la gran ciudad.

En uno de estos múltiples «pueblos jóvenes», situado en el distrito de Chorrillos, al sur de la ciudad, me encuentro con un sacerdote español que lleva en Perú más de veinticinco años, el padre Miguel Roselló. Este mallorquín de sesenta y tres años vino a Perú con un grupo de sacerdotes de la diócesis de Mallorca que se ofrecieron a colaborar con la Iglesia de Perú. Trabajó nueve años en la selva, en la frontera con Brasil. Después se ofreció voluntario para venir a esta zona, donde lleva ya dieciséis años y donde puso en pie la parroquia de Jesús Artesano.

Nos encontramos en un gran barra-

“
**La realidad
nos empuja
a un
compromiso
en favor de la
justicia, un
compromiso
que nace de
la fe.**
”

cón de ladrillo con tejado de cinc que alberga la iglesia parroquial y su casa, que comparte con una familia peruana. Sentados en unas rústicas sillas hablamos de esta parroquia, de sus gentes y de la misión de la Iglesia. «No hay censos que den datos fidedignos, pero se calcula que la población de la parroquia, que comprende nueve «pueblos» pasa de los cien mil habitantes.»

Me explica lo que son los «pueblos jóvenes». «Son —dice— asentamientos humanos en terrenos que todavía son del Estado. El proceso de fundación de este «asentamiento» en medio del cual está la capilla se desarrolló en una noche de Navidad. Por la mañana apareció el terreno «invadido» por unas mil familias, que habían plantado una bandera nacional, y sus chozas de estera alineadas en varias calles.»

«¿Quién está detrás de estas «invasiones», quién las organiza? Es difícil explicarlo. A veces es un grupo de familias que necesitan un terreno, se ponen de acuerdo y vienen todos a la vez. Frecuentemente son movimientos políticos los que están detrás, o gente que busca su propio negocio. En cualquier caso, es fruto de una necesidad acuciante.»

A estos barrios viene toda clase de gente, con una sola característica en común: la pobreza. Llegan de las provincias con la ilusión de encontrar trabajo, un mejor nivel de vida. Les atraen las ventajas de la capital, la televisión, las diversiones. «Sobre todo —afirma el padre Miguel— lo que más buscan es la oportunidad de una mejor educación para los hijos. Que lo consigan o no ya es otra cosa.»

Uno de los grandes problemas de estos barrios es la falta de agua. No llueve apenas en todo el año. Los cien mil habitantes de esta parroquia tienen que comprar el agua en bidones de brea a un precio mucho más alto que en el centro de Lima. Tampoco hay luz eléctrica.

Pobreza y humildad

La respuesta del padre Miguel y de los que colaboran con él en la parroquia se sitúa claramente en la línea de la Iglesia de Lima que, desde el Vaticano II, ha querido convertirse en una Iglesia de los pobres. «En las barriadas —dice— la realidad nos empuja y nos hace reflexionar. Nos empuja hacia un compromiso en favor de la justicia, pero desde mi experiencia puedo decir que este compromiso nace de la fe y de una espiritualidad bastante profunda. No se trata sólo de hablar, sino de compartir con el pueblo la pobreza, desde una actitud de pobreza y humildad.»

Al preguntarle cómo se traduce esta actitud en hechos concretos, el padre Miguel responde: «Mi primer objetivo, cuando vine aquí, fue cambiar la imagen que la gente tenía de la Iglesia. La idea era que la Iglesia era una aliada de los ricos. Poco a poco los pobres llegaron a la conclusión de que la Iglesia estaba con ellos.»

A partir de estos principios, el padre Miguel empezó a moverse en una inmensa parroquia en la que tenía que responder a las necesidades religiosas y sociales de los que llegaban de la montaña o de la selva. Mucha gente venía con unas ideas religiosas muy concretas, como una fe revestida de una religiosidad popular en la que tienen gran importancia las fiestas de algunos santos.

«Ante esta situación —dice— me fui esforzando por ir creando dentro de la parroquia lo que yo llamo "focos de pastoral", con los que la gente podía entrar en contacto más fácilmente. Poco a poco logré que vinieran tres comunidades de religiosas: una de Mallorca,

otra de Inglaterra y otra de Norteamérica. Ahora estoy intentando traer dos comunidades más. Ellas se preocupan de estar en contacto directo con la gente, así como de organizar la catequesis, bibliotecas, guarderías infantiles, club de madres, etc. Mi misión es la de animar, apoyar, buscar la unión de todos y administrar los sacramentos.»

Que el pueblo viva

La parroquia de Jesús Artesano ha puesto en marcha varias iniciativas de tipo social, como son las guarderías infantiles y, sobre todo, un centro médico que cuenta con dos médicos y varios asistentes sanitarios. «La finalidad de la Iglesia —afirma el padre Miguel— es construir el reino de Dios en el mundo. Por eso apoyamos todo lo que contribuya a que la gente viva mejor, sea más responsable, más libre, más fraterna... Por ejemplo, la capilla se convierte a veces en colegio; durante dos años ha sido lugar de reunión para la asamblea de vecinos. En otras ocasiones prestamos nuestra ayuda para que estas mismas organizaciones de ciudadanos puedan poner en pie guar-

derías infantiles y otros servicios sociales.»

Uno se pregunta si en estas circunstancias no es fácil confundir la pastoral con un compromiso político, y así se lo digo al padre Miguel. Su respuesta es también clara: «Si hablamos de política con mayúsculas, ya sabemos que la pastoral tiene aspectos políticos en el sentido que afecta al bien común del pueblo. Nuestro objetivo es que el pueblo "viva". Cristo dijo que había venido para que "tengamos vida y la tengamos en abundancia"... y no se refería sólo a lo que entendemos por "vida espiritual". Pero, por lo que se refiere a la política partidista, nosotros estamos completamente al margen de eso. En este aspecto somos tajantes y nos diferenciamos claramente de cualquier partido político. Aquí, en alguna ocasión, hemos tenido que pedir a algún agente de pastoral que optase por una acción de la Iglesia o de partido, tanto de derechas como de izquierdas. Hay veces en las que es muy difícil discernir lo que es partidista de lo que afecta al bien común del pueblo. A veces los partidos se presentan en forma de "clubs culturales" o cosas parecidas y hay que discernir lo que hay detrás de ellos.»

El padre Miguel lleva una buena parte de su vida comprometido con este pueblo pobre de Perú. Con él he visitado este inmenso erial que es su parroquia; visitamos juntos las pobres escuelas, hablamos con viejecitas recién llegadas de la sierra que apenas hablan unas palabras de castellano... El padre Miguel no hace milagros, pero uno siente que es en medio de esta gente como una bandera levantada en favor de la esperanza y de un futuro mejor.

Antes de separarnos le pregunto si cree que mereció la pena haber gastado estos veinticinco largos años de su vida de esta manera. Con tranquilidad me contesta: «Si tuviera que empezar mi historia de nuevo, volvería a hacer el mismo camino. En estos años se han producido grandes cambios en la Iglesia. A veces me costó adaptarme, pero me ayudó mucho el meterme en la realidad y en la pastoral de conjunto de la Iglesia peruana. Hoy estoy convencido de que, más que a salvar a la gente, venimos aquí para evangelizarlos a nosotros mismos. Para ello se requiere un gran espíritu de pobreza y de contemplación para descubrir a Dios en medio de su pueblo.»

Antonio VILLARINO

MUNDO NEGRO abril 1986

Con unas esteras y unos
cartones se construyen
las primeras casas.

“
Se requiere
un gran
espíritu de
pobreza y de
contempla-
ción para
descubrir a
Dios en medio
de su
pueblo.”

"LA CADIRA BUIDA..."

LES PREGÀRIES

ESCRITES

La tradició catòlica és rica en "oracions fetes". Els sants, - els mestres d'espiritualitat, han deixat les seves petjades - permetint-nos als -- creients resar amb - les seves paraules i afectes. Però, sens dubte, era una forma de facilitar l'oració, de introduir en ella.

Aquesta casta de "oracions fetes" han - tengut sempre i tenen el perill de fer que la persona es de - tengui i convertes- - qui la "oració" en rès, en paraula pagana.

Però tots els sants - han utilitzat i repetit textos que feien possible una oració - vocal. Era un mitjà - d'alimentar la pre- - sència de Déu en les

seves vides. Tots els sants han utilitzat les jaculatòries que no son més que una - espècie de "mantra", que repetit insistentment permet construir des de lo poc - que un és. Te permet sortir, transcendir - des de la simplicitat. Una jaculatòria és la simplicitat de l'oració.

Un home sant que donà molta importància a l'oració vocal, a l'oració mental i al silenci fou St. Alfons Mre de Ligori. Per -- això en prenim de la seva experiència.

Ell escrigué un llibre molt famós en la pietat catòlica, que es diu 'Les Visites - al Santíssim', cer- - can facilitar un en- - contre amb Jesucrist. Segons les seves pa-

raules, l'escrigué - per a la meditació - dels joves de la seva Congregació. D'aquest humil llibre - se'n han fet mils de edicions en diferents llengües. El seu esquema per cada dia, - té quatre moments:

- Oració introductòria. Acte penitencial.

- Lectura reflexiva sobre un text bíblic.

- Breu oració afectiva.

- Comunió espiritual; acollida, silenci, encontre -- personal.

Reflexió per a llegir poc a poc

"Allà on està el vostre tresor, allà també hi ha el vostre cor". Diu Jesús que allà - on un creu tenir el seu tresor allà hi té el seu cor. Per això els sants que no volen ni estimen més tresor que Jesucrist, tenen el seu cor en el seu Sagrament. "Jesús meu, que per l'amor que me teniu, nit i dia estau tancat en aquest sagrament, atreïs cap a Vos tot el meu cor, per què no pensi - més que en Vos, ni estimi ni - cerqui res més que vos. Feis-ho

pels mereixements de la vostra passió, pels que vos deman i esper.

Salvador meu, amant diví, que ho son d'amables les invencions del vostre amor, per a fer-vos estimar dels homes! Verb etern ens heu donat aquest Sagrament per companya, per aliment i per penyora de la glòria. Vos heu dignat compareixer entre nosaltres, com un nin a una establa com un pobre a un taller, com un reu a la creu, com a pa a l'altar. Que viqui tan sols -- per estimar-vos". J.M.de Haro.

(Els nous mètodes i les noves corrents, tornen altra vegada cap als antics mestres experimentats, sobre tot cap als mestres del Orient Mig, i als 'starets' rusos).

RESENYA HISTÒRICO-RELIGIOSA (any 1956)

En el volum XIII, nº 64 corresponent als mesos de setembre-decembre de 1957 dels "ANALES DE LA CONGREGACION DE LA MISION DE SAN VICENTE DE PAUL DE LA PROVINCIA DE BARCELONA", hi ha una ressenya de la Missió que es celebrà a Santa Eugènia, a finals de l'any 1956 (enguany farà 30 anys) i que molts de "taujaans" encara poden recordar; diu així:

"SANTA EUGÈNIA. Habitantes: 1.100.- Párroco: Rdo. Bernardo Orell. Misioneros: PP. Nicolás Pascual y Andrés Garcías. Del 30 de noviembre al 8 de diciembre de 1956.

En este curso misional tenían que darse misiones en algunas de las parroquias de los suburbios de Palma (Coll d'En Rebas-sa, el Vivero, Génova), pero en el año 1951 se juntaron a la Misión General de Palma.

Santa Eugènia, patria chica de siete u ocho misioneros paul-les y unos cuantos aspirantes más que quieren seguir sus hue-llas, es pueblecito de muchísima tradición cristiana. No es extra-ño, pues, que la misión fuera un éxito. Todos los días -por la mañana y por la noche el templo se llenaba a rebotar. Además de los actos generales los hubo también especiales pa-ra toda clase de personas. La fiesta infantil, con su mision-cita preparatoria, fue cosa nunca vista: poesías, diálogos, vi-vas... Cumplió todo el pueblo. Dijo el Sr. Cura que sobrarían los dedos de una mano para contar los que faltaron.

Habiendo santos "Padres", hijos de este pueblo, no es de ex-trañar que haya muchos ex apostólicos. Fueron muchos los que nos visitaron, y con numerosos obsequios quisieron agradecer-las muchas cosas buenas que aprendieron en "la Misión". ¡Ya -que por estos motivos que ellos y Dios saben, no pudieron ser padres de almas, que sean al menos buenos padres de familia!.

(Fins aquí el text d'una deliciosa crònica que, esper que ser-vesqui de record als nostres "majors" i de informació i curiosi-tat "pels més joves").

Nicolau Tous-Ses Coves

ALTRA RESENYA HISTÒRICA

Els Germans de la Salle obriren el primer Noviciat a Espanya (a Madrid) el mes d'octubre de 1878, però molts d'anys abans hi hagué una llarga llista d'espanyols que insis-tentment demanaren l'entrada al noviciat de La Salle, sobre-tot des de l'any 1750. Prenim d'aquesta llista el nº 36, que correspon a BERNAT OLIVER, nat a Santa Eugènia (Mallorca). En-trà al Noviciat a Burdeus (france), amb el nom de Lycarion -de Jesús i fou vestit l'any 1876 a l'etat de 29 anys. Bernat Oliver era el segon mallorquí Germà de La Salle, ja que el -primer havia estat Onofre Frats de la Ciutat de Inca l'any -1860, i que fou vestit als vintivuit anys a París, amb el --nom de Germà Adorador.

Nicolau Tous-SesCoves

BAPTISMES: 6-4-86: Rafel Mayol Quetglas, fill de Juan i Catalina.
Rafel Cañellas Guijosa, fill de Rafel i Mª Salut.

Enhorabona als nous batiats i als seus pares!

MATRIMONIS:

10-V-1986: Juan Campins Cañellas amb Mª Carmen López Garcia.

Enhorabona, nou matrimoni!

BODES DE PLATA MATRIMONIALS

5-4- 61 Francisco Sastre Torrens amb Antònia Crespí Coll
1-5- 61 Sebastià Martorell Llabrés amb Juana Canals Bibiloni

Que pogueu arribar bons, al manco a les d'Or!

CONFIRMACIONS: 15-3-1986

Bartomeu Canyelles Amengual
Sebastià Arrom Roca
Mª Pilar Bascuñana Bibiloni
Sebastiana Mª Bascuñana Bibiloni
Guillem Bestard Mayrata
Toni Bibiloni Amengual
Antònia Bibiloni Andreu
Joan Lluís Canyelles Mariano
Benita Cirer Roca
Catalina Coll Oliver
Enrique Guerrero Dupley
Bernat Jaume Rigo
Lluís López García
Mª Magdalena Llabrés Serra
Coloma Martorell Canals
Maria Oliver Coll
Catalina Parets Amengual
Bernat Parets Daviu
Mª Magdalena Perelló Ferrer
Mª Eugènia Pou Mulet
Isabel Mª Pujol Roig
Antònia Rigo Coll
Benita Roca Roca
Pedro Sánchez Martínez
Joan M. Sánchez Núñez
Mª Jesús Sánchez Núñez
Sebastiana Sastre Coll
Llorenç J. Sastre Crespí
M^a del Carme Soler Coll
Jaume Vidal Coll
Gori Coll Vidal.

¡Enhorabona! i ànim!

PRIMERA COMUNIÓ:

4-5-1986
Elena Moragues Benítez
Catalina Riera Santrandreu
Antònia Mª Riera Santandreu
Mª Antònia Ginard Barrera
Margalida Pou Mulet
Rosa Camps Barrios
Sebastià Bibiloni Oliver

10-5-1986

Paquita Lopez García.

!Enhorabona als nins
i als seus pares!

DEFUNCIONS:

26-2-1986 Francisca Coll Bibiloni (de 80 anys)
6-3-1986 Toni Coll Grau (de 83 anys)
16-3-1986 Pedro Ripoll Bauçà (de 90 anys)
19-3-1986 Joan Isern Bibiloni (de 86 anys)
21-3-1986 Catalina Bibiloni Rosselló (de 74 anys)
6-4-1986 Teresa Mulet Amengual (de 76 anys)
30-4-1986 Miquel Mulet Roca (de 51 anys)

¡Descansau en la pau del Senyor!

cultura popular

Comunitat Autònoma
de les Illes Balears
Conselleria de Cultura

SOBRE ELS NOMS D'ALGUNS NÚVOLS A SANTANYÍ

Associació Premsa Forana
de Mallorca

Un dels aspectes de la nostra cultura popular que no ha merescut gaire atenció per part dels investigadors moderns és el dels noms dels núvols. Sense caure en l'error, es pot afirmar que la memòria col·lectiva dels mallorquins no conserva sinó sols una part ínfima dels amplis coneixements meteorològics que fa unes poques dècades encara posseïa, com a resultat d'experiències acumulades segle rera segle i tramesses de generació en generació. Avui per avui, poquíssima gent deu estar capacitada per a identificar els núvols dels quals parlaré. Hem perdut l'hàbit d'observar el cel i d'atajar l'horitzó. La prediccio del temps ens és servida dins la sala d'estar, a través de les cadenes de televisió. Sense el màgic aparell ens trobam desemparats.

Antany, les fórmules de pronosticació del temps eren fixades dins la memòria amb el joc del llenguatge, mitjançant la rima. Així es deia de l'Arc de Sant Martí: "si surt el matí, pots fer el teu camí; si surt el capvespre, demà faràs festa". O també: "bona gelada, bona diada". Els núvols eren observats amb molt d'esment. Si apareixien encreuats pronosticaven la pluja. El dictat diu que "boira que pastur, sigui segura", i "el cel tavellat, dins quatre dies la terra ha banyat". Qui volia defugir el marge d'error assegurava: "el cel tavellat, en tres dies és eixut o banyat".

Els núvols que coronaven els cims d'algunes muntanyes concretes eren símbols inequívocs de la pluja imminent:

Sant Salvador duu es capell i Es Castell duu sa górra, qui té cames ja pot córrer o se banyarà sa pell.

Un dels nuvolats, amb nom propi, més coneguts de Santanyí és l'anomenat *en Jordà*. És de color honets, grisenc, i fosc. Apareix sobre Cabrera. De vegades allargassat sobre l'illa, ample d'abaix, en forma de mata. De vegades es congria apilotat i alt i amb aglomeracions secundàries. El mariner que el veu s'afanya per entrar a port. L'aigua cau a trempons:

En Jordà damunt Cabrera ha sortit molt furios trons i llamps de dos en dos i aigo que desespera.

Jo visc amb una quimera que avui o demà plourà perquè he afinat en Jordà cama aquí i cama allà eixancat damunt Cabrera.

També són molt populars els *Al.lots de Calonge* (o els *Al.lots calongins*, més rarament). Deven correspondre als que a molts de llocs en diuen els *Fadrins de Santanyí*. Aquí els veim a la part de tramuntana o gregal. Són apilotats, blancs i negrosos alhora. Dels *Al.lots de Calonge* es diu que "seguit pixotegen".

També molt famós, però menys conegut, és *en Paratjal*, que surt pel costat de mestral. Si en Paratjal i en Jordà es topen, pot esser ferest. Regalen molta d'aigua i quasi sempre vent.

També s'anomena *en Botilla*, però s'ha oblidat la seva carta d'identitat. Potser era anomenat així per l'aigua que portava. Una cosa semblant podríem dir d'*en*

Garreta que apareixia per la part de migjorn. El seu nom ens fa pensar en la seva forma, o potser també en l'aigua que llançava.

La *Vinya de Sant Martí*, és un altre nuvolat plover. Es diu que en vint-i-quatre hores té el reïm madur, és a dir, plou.

També hom parla de la *Ciutat de Troia*, una boira plovera que sortia per la tramuntana:

Sa tramuntana carrega, deu ver d'anar a qualque lloc, posam-mos abaix des foc que es llebeig ja torna negre.

Tot això no són més que escapolons d'un ric patrimoni onomàstic que estam a punt de perdre del tot. Faig una crida als qui sentin interès i curiositat pel tema, animant-los a recollir tot el que puguin. Pot ser es podria realitzar un corpus balearic de noms de núvols. El tema promet esser força apassionant.

Cosme Aguiló
Sal i Xeixa
Santanyí, gener del 1986

II CONGRÉS IN-
TERNACIO-
NAL-DE-LA
LLÈNGUA-
CATALAN-
MCMVI 86

**II CONGRÉS IN
TERNACIO
NAL DE LA
LLENGVA
CATALANA
'MCMVI 86**

Com ja informàvem en el número anterior de la nostra revista, la presentació pública del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana ha encetat les activitats que al llarg de 1.986 es realitzaran a Mallorca entorn de la llengua catalana.

A 80 anys del I Congrés inspirat per Mn. Antoni Mª Alcover com a inici de la tasca fixadora de la normativa gramatical, el II Congrés

té per objecte centrar-se en l'estudi de l'ús social de la nostra llengua. És, per tant, un Congrés de sociolingüística.

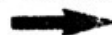
El Congrés està dividit en set àrees científiques, una de les quals, la de Lingüística Social, desplegarà els seus actes a les nostres illes, baix els auspicis de la Universitat de les Illes Balears.

L'àrea de Lingüística Social, els actes de la qual tendran lloc entre el trenta d'abril i el quatre de maig, és la més lingüística del Congrés, en el sentit que és l'única que estudiarà directament les característiques internes de l'idioma, mentre que les sis restants tractaran sobre les relacions entre la llengua i el context social (ensenyament, mitjans de comunicació, dret, institucions,...). En aquest sentit les tasques del Congrés giraran entorn de dos eixos fonamentals: la diversitat de la llengua i la seva unitat.

Pel que fa al primer, s'estimularan els estudis sobre la diversitat de la llengua en el sentit més ampli: estudis sobre les característiques que presenta el català parlat i escrit a cada una de les regions del territori lingüístic, sobre les diferències entre el català parlat per cada un dels grups i classes socials o pels diversos grups generacionals.

L'altre eix és la unitat de la llengua, la màxima expressió de la qual és la llengua estàndard, la varietat comuna, unificada i ben codificada que té per funció bàsica garantir una comunicació supralocal o supraregional àgil, funcional i segura. La fixació i promoció de tal varietat és una de les màximes fites que han d'assolir aquelles llengües que vulguin deixar de ser vernacles familiars i posar-se en peu d'igualtat amb les altres llengües.

L'estandarització del català modern ha estat un llarg procés avui duit feliçment a bon terme, gràcies a gramàtics genials, com és Pompeu Fabra, i amb la participació decisiva d'illencs il·lustres com Marià Aguiló, Antoni Mª Alcover, Tomàs

Forteza o Francesc de Borja Moll, defensant que el català està ndard (que ells anomenaven literari), ha d'esser un resultat de l'aportació de totes les varietats geogràfiques de la llengua i no la imposició d'una d'elles sobre les altres.

Pel que fa referència als actes, el dia 30 d'abril = s'inaugurà el II Congrés a l'Auditori de Palma, i els dies 1, 2, 3 i 4 es celebraren, entre altres, els actes següents:

Dijous, 1 de maig: 1ª Ponència: "Les varietats dialectals i els estudis dialectològics" per Joan Veny.

Conferència: "Dialectology: Present Directions" per Peter Trudgill.

Taula rodona: "La llei de Normalització Lingüística a les Illes Balears"

Divendres, 2 de maig: 2ª Ponència: a) "L'elaboració de les varietats funcionals o registres de la llengua", per Isidor Marfí.

b) "La terminologia", per Mª Teresa Cabré i Castellví.

Conferència: "La terminologie au Québec" per Pierre Auger.

Taula rodona: "La llengua a l'ensenyament"

Dissabte, 3 de maig: 3ª Ponència: a) "Les traduccions" per Lluís Urpinell

b) "Les interferències", per Lluís Payrató.

Conferència: "L'interférence linguistique", per William F. Mackey.

Taula rodona: "La llengua a l'administració".

Diumenge 4 de maig: 4ª Ponència: "El procés d'estandardització" per Gabriel Hibiloni i J.A. Castellanos.

Conferència: "La langue standard: concepts et processus"

Taula rodona: "La llengua als mitjans de comunicació".

Les conclusions més importants feien referència a que = l'estandarització del català s'ha de realitzar d'una forma unitària, coordinada i amb el suport de les institucions oficials regionals i estatals.

II CONGRÉS IN
TERNACIO
NAL DE LA
LLENGUA
CATALANA
MCMVI 86

// CONGRÉS IN
TERNACIO
NAL DE LA
LLENGVA
CATALANA
MCMVI **86**

UNA VEU PER AL MÓN

OBRIM SERENS LA NOSTRA PARLA
ALS MIL PARLARS DEL MÓN AMIC
AMB LES CLARORS D'UN VERB ANTIC
VORA LA MAR, I AL PEU DELS CIMS.

DURS AL TREBALL, PER TERRA ENDINS
SOLQUEM EL PLA QUE VOLEM LLIURE
OBERTS A TOTS, VIURE I CONVIURE.

CAIXA DE BALEARS "SA NOSTRA"

La "CAIXA DE BALEARS" - "SA NOSTRA", i
els nostres voluntaris Socis de Manteni
ment cobreixen l'economia de la nostra
Revista "SANTA EUGENIA".

SANTA EUGENIA

REVISTA LOCAL PER A LA DIVULGACIÓ I LA CULTURA

NOTICIARI

12 de març. REFERENDUM "OTAN"

Dels 748 electors que formaven els Cens electoral, anaren a votar 381 (51 % de participació; 49 % d'abstenció;

Vots a favor 188

Vots al "NO" 155

En blanc 29

Vots nuls 12.

Dies abans de les eleccions hi hagué dos mitings; un per el Partit Socialista, i l'altre per la Coordinadora Pacifista.

15 de març. CONFIRMACIO

El Vicari General D. Bartomeu Vaquer vengué a l'església de Santa Eugènia, per donar la Confirmació a 32 joves (14 atlots i 18 atlotes). Finalitzat l'acte, en el Centre Catòlic es va fer un re fresc per a la gent i familiars dels confirmats.

21 de març. CONFERENCIA "CREDITS A LA CONSTRUCCIO"

A Can Solé se va fer una conferència a càrreg de Joan Miralles, Secretari General Tècnic de la Conselleria d'Ordenació del Territori del Govern Balear, amb el tema "Ajudes i crèdits a la Construcció", organitzada per Alianza Popular de Santa Eugènia.

13 de març. CONFERENCIA SOBRE LA "DROGA"

A la Sala d'Actes de l'Ajuntament es va fer una Conferència a càrreg del Dr. Carbonell amb una explicació introductòria sobre la Droga, amb la finalitat de presentar el començament del Pla -- que el Govern Balear té per sortir a l'encontre de la drogadicció.

5 d'abril. VI FIRA AGRICOLA I RAMADERA

Organitzada per la Cambra Agrària Local, es realitzar la VI Edició de la Fira, amb maquinària, jardineria, cocoters, etc. En el mateix programa de la Fira, una exposició de pintura i escultura col·lectiva d'autors de renom conegut. També mostra de ramaderia, i mostra de moda en el vestir. L'horabaixa, animació musical en el pati de les escoles a càrreg de Musica Nosatra i de la Big-Band Baia, de València (18 músics).

22 d'abril. ELS VALLDEMOSSA A L'ESCOLA

En el Centre Catòlic se va celebrar la 9ª Lliçó dels Vallde Mossa a les escoles de Mallorca sobre cançons populars que patrocina la Caixa d'Estalvis. El grup està format per 5 homes i una dona: Gènia Tobiu, Tomeu Estaràs, Bt. Estaràs, Rafel Estaràs, Paco Ballinas i Enric Pastor. Cantaren: "Trobada", "La cala", "L'heura", -- "Cançó dels mariners", "Alegria", "Cançó del mar", "Joc de nins", -- "Embarrussament popular".

27 d'abril. FINAL LLIGA FUTBOL.

En un partit, (el darrer de la lliga) de gran animació de gent i de jugadors, el C.D.F. Santa Eugènia es proclama Subcampió del seu grup, sense haver perdut ni un partit en camp propi. Més informació a les pàgines deportives 27-29.

29 d'abril. GERMANDAD DE DONATS DE SANG

En el Centre Catòlic tengué lloc una vegada més la recollida de sang, per part de la Germandad de Donants de Sang de la Seguritat Social. Acudiren 36 donants que aportaren 15 $\frac{1}{2}$ litres de -- sang. Hi hagué 3 donants nous.

30 d'abril. ELECCIONS PER AL "CONSELL ESCOLAR" (alumnes)

Per a la constitució del Consell Escolar (de nova implanta--ció tengueren lloc les pertinents eleccions, el dia 29 dels representants dels alumnes; els més votats: Joan Morey Colomar 14 vots, Rafel Cañellas Martorell, 12 vots; i Toni Coll Ballester 8 vots. Entraran a formar part del Consell els dos primers.

2 de maig. ELECCIONS PER AL "CONSELL ESCOLAR" (pares)

Amb la mateixa finalitat es va fer la corresponent votació-- dels pares. Resultat: Bernat Crespí Cañellas 23 vots, Lluç Mir Ferrer 14 vots, Bartomeu Vidal Coll 10 vots, Maria Marí Cañellas 9 -- vots. Entraran a formar part del Consell, els dos primers.

Posteriorment, es completarà amb la corresponent representació de l'Ajuntament i dels mestres de l'escola.

5 i 6 de maig. OPOSICIONS A "AUXILIAR" de L'AJUNTAMENT

El dia 5 tengueren lloc les oposicions d'auxiliar de l'Ajuntament, exercicis de mecanografia i teòric oral. Dels 28 aspirants a la plaça sols es presentaren 9 a l'exercici de mecanografia amb aquesta puntuació: Agustín Jareño 6'2, Bartomeu Coll 5'6, Rafel Vidal 5'5, Mª Pilar Bascuñana, 5'4, Mª Angela Garau 5'2, Margalida Vaquer 5, Angela Ferrà. 4'1, Francisca Pascual 3'4. Catalina Riutort 5'4 punts. Els de meyns de 5, queden eliminats.

Exercici teòric Oral: puntuació; Bartomeu Coll 5, Agustín Jareño 6, Catalina Riutort 7; els altres es retiraren.

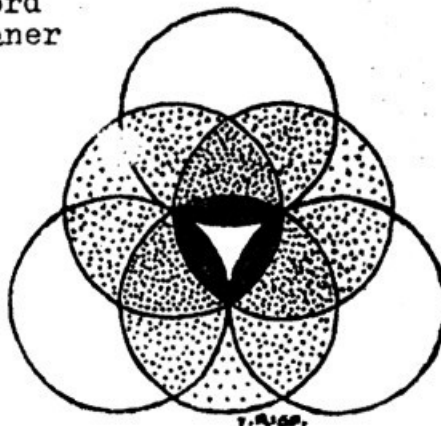
dia 6 de maig, exercici teòric escrit: es retiren Agustín Jareño i Catalina Riutort, quedant com a opositor únic Bartomeu Coll que aprova l'exercici amb 7'5 punts.

METGES DE GUARDIA: CONSELL, SENCELLES i SANTA EUGENIA, Caps de setmana

Torns de guàrdia, que comencen a les 12 h. del dissabte i duren -- fins a les 8 h del dilluns.

3-4 de maig	Dra. Roses	tel. 620784	Santa Eugènia
10-11 de maig	Dra. Salord	tel. 622239	Consell
17-18 de maig	Dr. Campaner	tel 51 2054?	Sencelles
24-25 de maig	Dra. Rosés		Santa Eugènia
31- 1 maig/juny	Dra. Salord		Consell
7-8 de juny	Dr. Campaner		Sencelles
14-15 de juny	Dra. Rosés		Santa Eugènia
21-22 de juny	Dra. Salord		Consell
28-29 de juny	Dr. Campaner		Sencelles

Avisos ordinaris
al Metge i Practicant:
al tel 62 12 17.

MILLOREM LA NOSTRA ORTOGRAFIA

O o U? / U àtona

El so que té la vocal inicial dels mots *orella* i *ulleres* és anomenat *u àtona* i pot ser representat per la lletra *o* o per la lletra *u*.

- En el cas dels mots derivats, la *u àtona* serà escrita *o* o *u*, segons la vocal forta d'on procedeixi. Ex.: *ulleres* (d'*ull*), *canonada* (de *canó*).
- En general, la *u àtona* és representada amb la mateixa vocal que porta el mot corresponent castellà del mateix origen. Ex.: *orella* (*oreja*), *humil* (*humilde*).

Hi ha també un curt nombre d'excepcions, les més importants de les quals són:

governamental (gubernamental)

Joan (Juan)

joglar (juglar)

joventut (juventut)

llúpol (lúpulo)

nodrir (nutrir)

ordir (urdir)

polir (pulir)

polvoritzar (pulverizar)

robi (rubi)

roi (ruin)

sofrir (sufrir)

sorgir (surgir)

sospir (suspiro)

títol (título)

torró (turrón)

suportar (soportar)

tramuntana (tramontana)

turment (tormento)

aixovar (ajuar)

assortir (surtir)

atordir (atundir)

atorollar (aturrullar)

botifarra (butifarra)

brúixola (brújula)

capítol (capítulo)

cartolina (cartulina)

cingol (cingulo)

cònsol (cónsul)

cobrir (cubrir)

complir (cumplir)

embotit (embutido)

escapolir-se (escabullirse)

escrúpol (escrúpulo)

escopir (escupir)

esdrúixol (esdrújulo)

bufetada (bofetada)

muntanya (montaña)

muntar (montar)

subornar (sobornar)

sufocar (sofocar)

**// CONGRÉS IN
TERNACIO
NAL DE LA
LLENGVA
CATALANA
MCMVI 86**

Telèfon de l'esperança

Entrevista amb el director

Fa, devers quinze dies que funciona a Palma el Telèfon de l'Esperança: 461112. Sens dubte és una nova eina al servei de la gent necessitada. Per conèixer aquest nou mitjà res millor que conversar amb el seu director, cosa gens difícil perquè es tracta d'En Gabriel Pérez, a la vegada Delegat d'Acció Social.

—Si ho trobes, podem començar per aquí: Com és això de delegat i director del Telèfon...?

—No me'n parlis, que no m'atur de recordar a tothom que es tracta d'una simple coincidència. Em convidarem a formar part de l'equip del Telèfon a títol personal, em va fer il·lusió i m'hi vaig apuntar; deixant ben aclarit que la meua col·laboració hauria de ser necessàriament limitada a causa del meu treball a la Delegació. Circumstàncies imprevisibles m'han duit a la situació actual.

El Telèfon no té res que veure amb la Delegació; és una associació independent, legalment reconeguda, a-confessional i a-política. Una altra cosa és que pugui haver-hi col·laboració i que, és clar, a mi m'ajuda molt el meu treball a la Delegació de cara a poder encaminar els problemes que també arriben al Telèfon.

—Objectius del Telèfon?

—Es un fet que el Telèfon s'ha convertit en un mitjà de comunicació a l'abast de molta gent. També hem de reconèixer que ens hem fet europeus en quan a problemes de comunicació inter-personal; tothom parla, però molts pocs escolten; molt poca gent es sent realment acollida. Igualment les pressions socials dificulten la comunicació sincera i espontània de moltes persones. El Telèfon de l'Esperança vol ésser un servei d'escolta permanent (nit i dia), anònim, gratuït i especialitzat, obert a tota persona en conflicte.

Telèfon de l'Esperança

46-11-12

—Com funciona?

—Té tres activitats que són complementàries entre si. El més conegut és l'equip d'unes 25 persones que, després de tres cursos de preparació, atén el Telèfon les 24 hores del dia; un torn de matí, un de tarda i un altre de nit. Sempre mantenint l'anonimat i la gratuïtat, les persones que ho accepten poden rebre l'assessorament d'un professional (assistent social, misser, psicòleg, sacerdot, psiquiatra, metge, etc.). Finalment, el Telèfon assumeix una tasca de mentalització i investigació sensibilitzant la societat i les institucions, mostrant els mancaments i afavorint la prevenció. Això ho pot fer gràcies al recull de dades que fan els orientadors i professionals del Telèfon i els estudis que després es publiquen; sobretot la revista "Sociedad-Familia".

—Fa quinze dies que funciona, què ens pots contar?

—Que hem rebut entorn de les 200 cridades i que ja es va manifestant tot el ventall de problemes típics dels Telèfons de l'Esperança. Igualment els professionals han començat la seva tasca. També rebem cridades que tallen en el moment d'iniciar-se el diàleg; pensam que és normal en un primer moment i que més tard s'animaran a tornar cridar i conversar

amb confiança. Com pots suposar, imagin que per part nostra deu haver-hi més de dues "novatades" que d'experiència anirà arreglant.

—El Telèfon funciona a força de voluntariat?

—Si per voluntariat vols dir que tots els qui hi col·laboren ho fan de manera totalment desinteressada, així és. Però puc dir-te que fins i tot entre els orientadors (els qui fan torns d'escolta del Telèfon) més de la mitat són titulats superiors. Tot i amb això hem participat en tres cursos de quatre dies cada un en règim d'internat, endemés de les nombroses reunions periòdiques des de fa més d'un any.

—Com es sustenta el Telèfon?

—Si hem pogut començar ha estat gràcies a un gran nombre d'amics que han coincidit en la necessitat d'obrir el Telèfon a Palma i cada un ha posat al servei d'aquesta causa el que podia: mobles, hores de treball, locals, doblers, etc. Ha estat un gran exemple de solidaritat. El primer donatiu ens arribà a través del Club Elsa (350.000 pts.) i el més important (dos milions) del Govern Balear; també els altres Telèfons de l'Esperança, sobretot el de Múrcia, ens han ajudat amb tot i pertot.

De cara al futur pensam reunir un gran grup

d'amics del Telèfon, que amb una quota mínima de 4.000 pts. anuals, ajudin a mantenir obert aquest servei, aquests socis reben la revista "Sociedad-Familia".

—Pot apuntar-s hi més gent a l'equip del Telèfon?

—A mesura que s'ha anat coneixent la presència del Telèfon a Mallorca s'ha acostat persones valuosos oferint la seva col·laboració i fins i tot insistint amb gran interès per entrar a l'equip. Així com l'equip de professionals (psicòlegs, psiquiatres, missers, etc.) encara no és complet i ens aniria molt bé trobar més col·laboradors, no succeeix el mateix amb l'equip d'orientadors (els qui escolten el telèfon).

L'equip d'orientadors és el fruit d'una bastant llarga preparació que a la vegada es converteix en selecció de les persones més idònies per a aquesta tasca tan delicada. Ens hem estimat més començar amb els qui havien fet la preparació completa, però hem pres bona nota dels qui s'hi voldrien incorporar perquè és molt possible que d'aquí a uns quants mesos tornem repetir els cursos de preparació i puguem incorporar nous membres a l'equip d'orientadors.

(de la publicació quinzenal:

S'ARENAL DE MALLORCA,

15 D'ABRIL DE 1986

DIANA ROSS

Neix a Detroit l'any 1944.

En 1960, junt a tres amigues d'escola forma un grup local anomenat The Primettes i posteriorment, The Supremes.

L'any 1962, apareix "I want a guy", primer disc del grup reduït a trio.

En 1967, el grup passa a anomenar-se Diana Ross and The Supremes.

En 1969, comença la seva carrera en solitari i descobreix als Jackson Five.

En 1970 apareix l'LP "Diana Ross", el primer de la seva carrera. Una joia que no fou publicada a Espanya en el seu dia.

L'any 1973 s'estrena el film "Lady Sings The Blues". El treball de Diana en el paper de Billie Holiday li val una nominació al oscar que en el darrer moment seria adjudicat a Liza Minnelli per "Cabaret".

En 1976, el disc "Love Hangover" va crear una autèntica escola d'imitadors i marcarà un hit dins la música Disco.

En 1978, el tema anomenat "The Boss" arriba al número 1, la cançó perteneix al LP del mateix títol produït per ASHFORD and SIMPSON.

L'any 1980 coneix a Gene Simmons de Kiss al qui s'uneix sentimentalment.

En 1981 es nombrada "Cantant del segle".

L'any 1982 grava "Silk Electric" con tenguent l'èxit "Muscles".

En 1984 s'edita el LP "Swept Away", el sensill "Touch by Touch" i altres LP.

Les seves pel·lícules; les col·laboracions amb artistes com Lionel Ritchie, Michael Jackson o Julio Iglesias; la seva constant permanència damunt l'escena; la seva creativitat i la seva bellesa l'han duita a una auto-coronació que ningú podria discutir.

Diana Ross als seus 42 anys (fets el passat 26 de març) s'ha menjat el món.

Diana s'autorrecrea en cada un dels seus discs, cuidant de tot els detalls, triant als músics més adequats, permetint-se el luxe de gravar quan "li dona la real gana".

XISCO

SANTA EUGÈNIA

REVISTA LOCAL PER A LA CIVILITACIÓ I LA CULTURA

Plomes amigues ASSOCIACIÓ PREMSA FORANA DE MALLORCA

ELS ESTUDIS SOBRE

LA NOSTRA LLENGUA A L'ESTRANGER

Cada vegada són més els mallorquins conscients del fet que la nostra llengua té una història que no podem oblidar i ha estat i és vehicle d'una literatura important, ja des de l'edat mitjana. I llevat dels ignorants i dels obstinats, tothom sap que es tracta d'una llengua romànica derivada, per tant, del llatí - que en diverses varietats dialectals es parla no solament a les nostres illes Balears i Pitiüses, sinó també al Principat de Catalunya, al departament francès anomenat dels "Pirineus orientals" - a l'antic regne de Mallorca -, al País Valencià, a una extensa franja d'Aragó i a la ciutat italiana de l'Alguer, a Sardenya.

Probablement no són tants, però, els qui saben que el català - en la seva forma literària i en les seves variants dialectals - és objecte d'estudi a moltes universitats d'arreu del món. Ja des de molt antic, hi ha hagut una tradició considerable d'estudis lul·listics. Ramon Llull, una de les figures més suggestives que ha donat Mallorca en totes les èpoques, va viure a França i hi va deixar una bona colla d'amics, i les seves obres i el seu pensament foren vindicats o atacats a tot Europa, no solament a França, a Itàlia o a Alemanya, sinó fins i tot a Rússia, on es conserven manuscrits que mereixen que qualsevol s'hi dediqui a fons, segons l'opinió d'Elena Wolf, de l'Acadèmia de les Ciències de Moscou, bona coneixedora de les llengües romàniques, que parla i escriu amb una relativa correcció el català. El lul·liisme modern, d'altra banda, ha tingut grans representants estrangers, alguns

molt relacionats amb Mallorca, com E. Pring-Mill, autor d'*El microcosmos lul·lià* (publicat per l'Editorial Moll), que visqué de petit a la nostra illa, o Anthony Bonner, que hi viu habitualment i és conegut sobretot per la seva dedicació al GOB, el qual col·labora sovint a la revista "Estudios Lulianos" -òrgan de l'Escola Lul·listica Mallorquina, molts "mestres" de la qual són estrangers- i que acaba de publicar als Estats Units dos enormes volums que tradueixen a l'anglès una àmplia selecció de les obres de Ramon Llull.

La Gran Bretanya i Irlanda han tingut des de fa molts anys a les seves universitats la llengua i la literatura catalanes com una assignatura d'un cert relleu. Conseqüentment, són molts els anglesos que saben llegir i parla la nostra llengua, que han assistit -juntament amb estudiants de molts altres països- als cursos per a estrangers que organitza des de fa molts anys l'Institut d'Estudis Catalans a Barcelona, i que es d'una manera o altra a l'estudi de la llengua, la literatura o la cultura dels Països

Catalans. N'és una bona mostra l'existència de l'Anglo-Catalana Society, associació que cada any celebra unes quantes sessions i que ha publicat o ha estimulat llibres i articles de revista ben interessants.

A França, s'ha mantingut sempre el caliu dels estudis catalans, en part duits a terme per intel·lectuals procedents del Rosselló, com Josep-Sebastià Pons o Joan Amade. Fou precisament el fill de Joan Amade que, com a prefecte de París, permeté l'obertura d'un Centre d'Estudis Catalans a la Sorbona i parlà en català als sorpresos barcelonins que l'anaven a veure juntament amb autoritats acadèmiques franceses. De fa temps, hi ha el projecte que els francesos que treballen sobre temes catalans s'agrupin en una associació semblant a la britànica.

Aquestes associacions són ja un fet als països germànics (Alemanya, Suïssa i Àustria), on fa uns quants anys va ésser fundada l'anomenada Deutsch-katalanische Gesellschaft -impulsada per Til Stegmann, entusiasta divulgador de la nostra cultura a Alemanya-, i a Itàlia, on existeix des d'abans una Associazione Italiana di Studi Catalani. Aquestes associacions agrupen historiadors, lingüistes i historiadors de la literatura, que en molts casos han fet i fan contribucions molt notables en el seu camp i formen, a les universitats respectives, noves generacions d'estudiants. Vull subratllar el nom de la universitat de Basilea, a Suïssa, on Germà Colon ha creat una autèntica escola, d'on han sortit treballs dignes d'ésser destacats sobre Ramon Llull i sobre el *Llibre del Consolat del Mar*, entre molts altres.

També als Estats Units i al Canadà abunden els estudiosos de la nostra llengua, catalans "transplantats" o americans o canadencs, els quals s'han agrupat igualment en la North American Catalan Society. Aquesta associació celebra col·loquis multitudinaris cada dos anys, les actes dels quals han estat publicades amb regularitat (n'acaba de sortir el quart volum, a les Publicacions de l'Abadia de Montserrat).

Molts d'aquests i molts d'altres "catalanò-fils" estan en contacte a través de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, amb seu teòrica a Amsterdam, de la qual parlarem un altre dia.

Tot plegat és un panorama engrescador i digne d'ésser més conegut. ¿No és sorprenent que molts estudis sobre el català hagin estat duits a terme a l'estranger mentre la nostra llengua era prohibida a les nostres universitats?

Josep Massot i Montaner

SANTA EUGÈNIA

REVISTA LOCAL PER A LA CIVILITZACIÓ I LA CULTURA

UN RAM DE CIPRELL

Estimada. Oh bon amor!
 Vet-aquí un ram silvestre;
 maldament no facis festa
 accepta'l amb s'il·lusió
 que per jo és un honor
 si tu n'has d'estar contenta.

Això és flor de ciprell,
 una planta de garriga,
 si me dius "Per 'mor de Déu sí"
 te diré "Tot sí per Déu",
 que tot li devem a Ell,
 salut, pau i alegria.

Seria es millor ramell
 si en tenim cada dia,
 durant tota aquesta vida
 fins a s'hora de fer pell;
 que fos ufanós i bell
 també crec que convendria.

Tia Coll

TRES EN VIDA

Rebre de tu el calor
 que desitja l'esperit,
 al corre amb dolor
 cercant todós l'infinit.

Pensar de tu estimada
 un dolç moment ara,
 que sia llum daurada
 el que reflexi ta cara.

Esperar renou d'aigua
 transparent, fresca l'ànima,
 impressions de falua,
 serena i amb eima.

Lluitar per tendres vides,
 il·luminar un món millor
 veient passar tots els dies
 amb penes i alegries, amor.

No conèixer el fracàs
 i cada dia esperar
 per poder donar pas,
 a tota mena d'estimar.

Recobrar la força
 per sempre caminar
 volguent l'orgull torça
 i per amor perdonar.

Bernat fill de rei

OBRES PÚBLIQUES

• En aquestes mateixes planes ja s'ha parlat del problema que avui volem tractar en tota la seva amplitud: ens referim a la construcció del camí de les Alqueries.

• El mes d'octubre de l'any 1.852 s'estableixen conversacions entre el Comte d'Espanya, D. Josep d'Espanya i Rossinyol, i el batle del poble, Miquel Oliver, per tal d'arribar a una entesa que possibilités la construcció del camí de les Alqueries que, en part havia de passar per dins la possessió de Son Mascaró, propietat del Comte.

• L'acord s'establí en els següents termes: en compensació per la donació del terreny del camí, l'Ajuntament dona al Comte d'Espanya el dret que tenia damunt el pou de Na Perota i al mateix temps s'obliga a construir una paret que marqui les noves fites de Son Mascaró.

• La construcció d'aquesta paret s'ha de fer amb doblers del poble, ha de tenir cinc palms d'altària i s'ha de fer a mesura que es faci el camí, de tal manera que no arribi mai més envant el camí que la paret.

• Aquests acords es torbaren bastant a dur-se a la pràctica, ja que no és fins el 10 d'agost de 1.856 que apareix, en els llibres d'actes de l'Ajuntament, la convocatòria d'una sessió extraordinària per tal de tractar el tema del camí de les Alqueries. Els resultats foren els següents:

● nombrament d'una comissió, formada pels regidors Guillem Crespi i Gabriel Roca, que es cuidi d'escollir els llocs convenients per a utilitzar com a pedreres i treure la matèria prima necessària per al camí i la paret. Aquesta comissió s'obliga a donar compte a l'Ajuntament de tots els problemes que facin referència a l'obra. Les dietes per aquesta comissió es fixen en sis sous.

● establir els preus dels jornals de la gent que treballi en l'obra: homes - sis sous per jornal

dones i allots - dos sous per dia

carros - una lliura i quatre sous per dia

carretons - devuit sous per dia

(L'equivalència d'aquest sistema de compte era: Una lliura = 20 sous, 1 sou = 12 diners)

• Cinc dies després d'aquests acords, l'Ajuntament, reunit en sessió ordinària, escoltà la proposta del regidor Gabriel Roca, comissionat de l'obra del camí, sollicitant es destinàs una partida del fons municipals per a camins, al pagament dels jornals dels treballadors del camí de les Alqueries.

• S'acordà destinar 300 lliures al pagament dels jornals i encarregar al regidor de la seva distribució. Així, quatre anys després de l'acord entre el Comte d'Espanya i el batle, es dugué a terme en les condicions referides: construcció simultània de paret i camí i pagament de l'obra amb doblers del poble.

P.M.

La familia frente a la obsesión consumista

Familia y obsesión consumista

Cuando hablamos de familia y obsesión consumista hemos de distinguir, entre otros muchos, estos dos planos: *el primero*, superficial, es el que nos presenta la publicidad multiplicando *idénticos* productos de diferentes marcas o de la misma marca con diferentes nombres, con un solo fin, comprar y comprar... Y si uno se decide a preguntar, ¿para qué tantas cosas iguales si basta con una?, la respuesta es siempre la misma: hay que vender para seguir produciendo. Ese es el mecanismo que se impone a través de la publicidad: suscitar-producir-consumir, para suscitar, producir y consumir más... Y como llegamos a creerlo, nuestra obsesión es reproducir en nosotros los mecanismos de la publicidad, consumir todo lo que se ofrezca, aunque no nos interese en absoluto...

Pero hay otra forma de entender la obsesión consumista, es ese *segundo plano* más profundo. La sociedad de consumo se encarga de convencernos de que la felicidad consiste en consumir cosas, de que adoremos al único ídolo que puede darnos la felicidad, el consumo...

La sociedad de consumo se basa en la técnica del suscitar, usar y tirar y así hasta el agotamiento. En la sociedad de consumo, las cosas no valen por lo que son, sino por lo que cambian y mientras son reemplazadas por otras, hasta que se tiran... De esta forma se entiende que el diccionario de la lengua identifique consumo y consumir con *destruir* y *extinguir*. Y la sociedad de consumo, la nuestra, es la que rinde culto al ídolo de la destrucción, de lo cambiante, de lo perecedero,

de lo que produce satisfacción inmediata. La sociedad de consumo está creando un tipo de persona y una forma de ser instalada en la provisionalidad constante, el cambio continuo, y el rechazo de lo permanente.

El consumo en las distintas etapas

Ya desde la infancia, al niño se le enseña a consumir, a destruir,

a usar y tirar objetos. Y pasa gran parte de su tiempo en medio de los objetos, sin relaciones personales suficientes: jugando solo... o viendo pasivamente la televisión, es decir, consumiendo pasivamente cosas sin relacionarse con los amigos afectivamente... «En nuestra sociedad de consumo no es espécimen raro el niño que no necesita de la abuela —ni de nadie— para que le cuente cuentos; de la madre, para que le

La «familia feliz» es uno de los recursos publicitarios más socorridos. Como si con el producto se vendiera también la felicidad hogareña.

Desde la infancia, al niño se le enseña a consumir y tirar objetos, y pasa gran parte del tiempo entre los productos, sin relaciones personales suficientes.

enseñe canciones; del padre para que le haga cuentas; del hermano para que juegue con él; porque para todo eso y otras muchas cosas dispone del correspondiente ingenio electrónico».

En la adolescencia y juventud la vinculación con los objetos que se consumen se refuerza hasta el extremo: se es joven cuando se consumen determinadas cosas: la moto, la chaqueta de cuero, el coche, el disco, la computadora, la velocidad, etc. Y los mayores que quieren rendir culto a la juvenilidad, lo mismo. También aquí el tiempo y las relaciones se establecen fundamentalmente con esos objetos más que con las personas. Las personas pierden su identidad... se pasa de ellas, o se reducen a meros elementos impersonales englobados todos en el popular «tío». La expresión típica... «pasa, tío?», lo capta perfectamente. Se emplea para todo y para todos: a todos se les niega su verdadero nombre y su personalidad para reducirlos a un lugar común e impersonal...

Dentro de la familia esto sucede de forma especialmente aguda. Las relaciones son frías, distantes..., porque las personas también se consideran objetos, «carrozas»... Con este papel asignado y hasta asumido, la madre se convierte en una acarreadora de objetos a consumir por la familia. Y el padre pasa a ser un mero elemento de producción económica que permita comprar, adquirir y tener cosas..., las últimas que están en el mercado porque las otras ya no interesan, están pasadas, hay que tirarlas...

El cambio de papeles es increíble: son los que todavía no tienen trabajo, los que aún no ganan un salario, los niños y los jóvenes, los que se convierten en especialmente consumidores y los pa-

dres en agentes de objetos a consumir...

La venta a plazos

Este fenómeno se ha institucionalizado con la venta a plazos. La venta a plazos es, acaso, el fenómeno que mejor explica en qué consiste la relación sujeto-objeto-producción-consumo. En las épocas anteriores al objeto se adquiría tras un largo y penoso ahorro y al comprarlo se tenía la satisfacción de haber conseguido una meta deseada con esfuerzo y una seguridad para el porvenir, era una inversión..., un patrimonio familiar a transmitir a los descendientes.

Con la venta a plazos todo este planteamiento ha cambiado porque ha cambiado el valor y significado de las cosas. El vendedor quiere que *consumas* ya el objeto como si fuera tuyo, ya lo irás pagando... Y el comprador utiliza, gasta, ese objeto, como si fuera suyo, aunque todavía no lo haya pagado; pero ya ha dado un anticipo. Uno y otro saben que cuando terminen de pagar y cobrar los plazos el objeto puede que

sea inservible y haya que pensar en comprar otro, en consumir otro, pero no importa, lo importante es consumir...

Juicio crítico

El aspecto más importante de la sociedad de consumo es la inversión de valores: se ha desplazado a las personas del centro de referencia, se les ha negado su valor absoluto, y han sido reemplazadas por las cosas... Podríamos poner muchos ejemplos, pero basta el de los mayores. Como no consumen, no interesan, molestan...

Una sociedad y una familia obsesionada en consumir, destruir y extinguir es una sociedad *necrófila*: rinde culto a la muerte, a lo efímero, a lo pasajero... Necesita eliminar y dar muerte a los objetos que produce y en los que pone su felicidad, para conseguir otros nuevos que suplanten a los primeros y sean suplantados, a su vez, por lo que ya se estén comprando a plazos... Es una carrera estúpida hacia lo efímero.

Si la familia se construye sobre este esquema, es evidente que sólo puede transmitir a sus hijos lo que tiene, *cosas*, es decir, frustración, según E. Fromm, carencia de valores e ideales que den plenitud de sentido a las relaciones humanas. Construye lo que algunos pensadores modernos están llamando ya *la era del vacío*, donde nada es permanente: ni el amor, ni la pareja, ni el matrimonio, ni la fidelidad, ni la amistad...

MANUEL GOMEZ RIOS

Una familia obsesionada en consumir es una familia necrófila, rinde culto a la muerte, a lo efímero, a lo pasajero. Consumir viene de destruir.

REVISTA LOCAL POR A LA DIVERSIDAD Y LA CREATIVIDAD

- ESCUTS I LLINATGES -

-.-.-.-.-

FERRAGUT: Pere Ferragut, natural de "Jaca", va acompanyar a D. Jaume I d'Aragó a les conquestes de Mallorca i València.

Per les actes del Gran i General Consell d'aquest regne, consta que han estat consellers de la família de "FERRAGUT" els següents: Bernat Ferragut de Sa Pobla en 1.461 i 1.491. Valentí Ferragut de la mateixa villa en 1.492. Julia Ferragut de Sancelles en 1.500 ...

D'aquesta família també han estat jurats d'aquesta ciutat i regne de Mallorca: Bernat Ferragut en 1.516. Joan Ferragut en 1.583 ...

Pau Ferragut. - Va esser un dels mallorquins més instruit en la Història i Topografia.

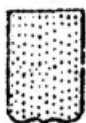
El Capità D. Toni Ferragut. - Després d'haver militat heroicament a les guerres de Felip IV, va morir fadrí i llegà tota la seva hisenda al col·legi de Llull.

El Pare G. Ferragut. - religiós dominic, natural de Pollença, model de totes les virtuts. Sabut en ciències i idiomes estrangers, profund teòlog i humanista. Va obtenir les principals distincions i els més alts càrrecs de la seva religió. Va morir el 23 d'Octubre de 1.249.

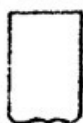
Són armes d'aquesta família una "flecha" d'Or col·locada enmig de dues estrelles també d'Or, i damunt de la "flecha" una ferradura del mateix metall en camp blau.

Els colors dels escuts se interpretaran d'acord amb el dibuix coincident:

OR

PLATA

VERMELL

CEL

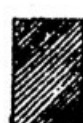
NEGRE

VERT

MORAT

CENTRE D'INFORMACIÓ I DOCUMENTACIÓ ACADÈMICA

QUÈ VOL ÉSSER EL CIDA?

L'existència de llibreries o locals on hi hagi en exposició permanent i renovada llibres, documentació, revistes, etc., de caire acadèmic o científic, en el sentit més ampli, està associada a l'existència d'un públic, més aviat nombrós, especialitzat, o d'un sector de la població que en faci ús professional. Si no es donen aquestes circumstàncies, és impossible mantenir, de forma autofinançada, un establiment d'aquest tipus, car el cost de material en dipòsit és molt alt, la venda molt minsa i el cost de personal molt elevat. D'altra banda, la utilitat social de les llibreries acadèmiques rau essencialment en la possibilitat que té tothom que vol de poder examinar una part significativa de tots els llibres que hom té en exposició. Cal, emperò, ésser conscient que els llibres que estan en exposició són llibres que han de tenir un mercat assegurat, altrament seria impossible mantenir una activitat d'aquest tipus. És per això que només hi ha llibreries acadèmiques a les poblacions on hi ha centres de recerca o d'ensenyament superior, i encara hom pot dir que aquests centres han d'ésser d'importància numèrica.

Només així és possible de mantenir-los de manera eficaç. La UIB, conscient d'aquesta necessitat, va estudiar la manera de poder contribuir a satisfer-la, tot tenint present les dificultats organitzatives i financeres que una solució al problema implica. Aquesta solució la propicià l'oferiment de la Caixa d'Estalvis "Sa Nostra" de cedir uns locals on situar un establiment del tipus desitjat. La cessió, a títol gratuït, dels locals, així com la possibilitat de tenir en dipòsit les publicacions del Consell Superior d'Investigacions Científiques, ha fet possible l'obertura del CIDA.

Les tres institucions patrocinadores, la Caixa de Balears "Sa Nostra", el Consell Superior d'Investigacions Científiques i la Universitat de les Illes Balears, ofereixen aquest servei a tots els habitants de les nostres illes, alhora que agraïen tots els possibles suggeriments i crítiques al projecte i al seu desenvolupament.

Els serveis que s'ofereixen, entre d'altres, són:

- Exposició i venda de les publicacions del Consell Superior d'Investigacions Científiques.
- Exposició i venda de la producció dels Serveis de Publicacions de les Universitats de l'Estat espanyol.
- Exposició, informació i venda de llibres i publicacions d'editorials estrangeres.
- Recerca bibliogràfica per computadora.
- Articles científics de revistes especialitzades.
- Exposició i venda de les Publicacions d'institucions públiques i privades (Ministeris, Comunitats Autònomes, Fundacions, etc...).
- Exposició i venda de les publicacions de la Caixa de Balears "Sa Nostra".
- Exposició i venda de totes les publicacions a l'abast sobre les Illes Balears.
- En general, qualsevol servei de documentació i informació acadèmica.

El CIDA tindrà provisionalment els seus locals al carrer del Patronat Obrer, a l'edifici de "Sa Nostra", i posteriorment al casal de Cultura d'aquesta institució del carrer de la Concepció.

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

UIB

CONSELL SUPERIOR D'INVESTIGACIONS CIENTÍFIQUES

CSIC

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

SANTA EUGÈNIA

REVISTA LOCAL PER A LA DIFUSIÓ I LA CULTURA

ADAPTACIONS

=.-.-.-.-.=

© Com cada any per aquest temps, són els Oscars els protagonistes de qualsevol comentari que es pugui fer del món del cinema, ja que, d'una o altra manera, estableixen no tan sols quina és la millor pel·lícula i els millors actors, sino que marquen quina és la tendència, la línia mestre o les característiques principals de les pel·lícules de potencial èxit.

© En aquest sentit s'ha de dir que el triomf de les pel·lícules "Memorias de Africa" i "El honor de los Prizzi" és el triomf de dos aspectes comuns: per una banda és el reconeixement de la importància del cinema d'actor. Aquesta tendència reb el seu nom en contraposició a gairebé tots als altres tipus de cinema i es caracteritza, sobre tot, per la importància del tema de la pel·lícula i de les relacions, sensacions i emocions dels seus personatges per damunt de qualsevol tipus d'acció o aventura.

© Per altra part, amb el premi d'aquestes dues pel·lícules es reconeix la importància de la feina de recerca de fonts literàries que puguin esser adaptades al cinema sense perdre la seva essència.

© Aquesta darrera és, avui per avui, la característica més comú a totes les pel·lícules importants ja sien nacionals o estrangeres, referides a qualsevol tipus de temàtica i amb resultats finals de cara a l'espectador per a tots els gusts.

© Una bona prova d'aquesta diversitat d'adaptacions és l'obra de Norman Jewison, "Agnes de Dios" adaptació de l'obra teatral "Agnes Dei".

© És una pel·lícula que està a mig camí entre la recerca metafísica d'un ser superior i la realitat d'una situació delictiva;

el seu contingut i el seu desenllaç final obliguen a l'espectador a reflexionar sobre la innocència o culpabilitat, el pecat, la possibilitat d'un miracle i la fe religiosa en general.

© No té la pel·lícula un acabament gens clarificador; ben al contrari, és obert a qualsevol tipus d'interpretació del misteri que amaga. Per altra banda, s'ha de destacar la gran interpretació de les tres principals protagonistes i l'extraordinària plasticitat de les escenes d'exterior.

© A casa nostra, l'adaptació de la novella de Martín Santos, "Tiempo de Silencio", és també, però a un altre nivell, una convidada a la reflexió. En aquest cas, el tema és la realitat social d'un país, la situació d'indefensió dels personatges front a aquesta realitat i l'ambigüitat d'un culpa que no es sap ben bé si és del qui jutja o del qui és jutjat.

© Al marge del drama interior de cada un dels personatges, la captació dels distints ambients en que es mouen cada un dels grups socials protagonistes i la contraposició entre ells és l'aspecte més ben lograt d'una pel·lícula que al cap i a la fi el que reflexa és la injustícia dins una societat de posguerra, la prepotència d'uns damunt els altres i la lluita dels dèbils per a sobreviure.

P.M.

•••••

C.D.F. SANTA EUGÈNIA

SUB-CAMPIÓ

grup A

3ª Regional

El C.D.F. Santa Eugènia, després d'una regular campanya i -- d'uns darrers partits realment extraordinaris, ha aconseguit una plaça per jugar la liguilla d'ascens a la Segona Regional, fet que, segons les notícies de la Federació, pareix ésser probable degut a la reestructuració de les categories superiors.

D'una manera o de l'altre, s'ha de dir que l'equip taujà (jugadors, tècnics, directius i aficionats) està d'enhorabona. No ens agrada personallitzar, però creim que molta part de l'èxit ho ha tengut l'entrenador -- Parera perquè ha sabut conjugar els plantejaments tècnics amb la disciplina i la forma física dels jugadors. Aquests darrers, en definitiva, són els que han guanyat els partits. Estam segurs que amb la plantilla d'enguany es pot emprendre l'aventura de Segona, sempre que no falti la constància. El futur més llunyà no és tan optimista.

Però deixem d'estipular perspectives perquè és l'hora de parlar del que ha succeït als darrers partits. L'sprint començava el dia 6 d'abril al camp del Seminari.

Atc. Vivero	1
Sta. Eugènia	5

Un partit més fàcil del que s'esperava per l'equip taujà davant un desvaloritzat Atc. Vivero. Els cinc gols marcats (haguessin pogut ésser més) donen una clara idea del que va ésser el partit. Els gols succeïen -- així:

0 a 1 (19').-- Jugada per la banda esquerra, per on se repetiren tot el temps; el balon es passat al segon pal on P. Crespí, lliure de marcada, fa la diana.

0 a 2 (30').-- J. Crespí roba un balon ja dins el terreny dels locals; dribla consecutivament a tres contraris i tot sol acaba la jugada enviant a la xerxa.

0 a 3 (38').-- El protagonista és Pep Amengual que s'en desfà primer dels defenses i després del porter; guanyada la posició no té problemes per marcar.

1 a 3 (42').-- La defensa taujana practica el fora de joc, una mesura no sempre bona.

En posició dubtosa, el delanter centre ciutadà sorteja la sortida de Ferrà, i marca.

1 a 4 (65').- Jugada d'atac per la dreta. M. Crespí agafa la pilota, entra dins l'àrea superant els defensors; el seu tir dona al pal que rebuixa l'esfèric; el shores és J. Jaume molt oportunista el qui marca.

1 a 5 (78').- Sense aparent perill pel marc local, dins el semi cercle de l'àrea, Carbonell llança un tir fluix però ajustat, sense que el porter pogués fer res per evitar el que seria el definitiu 1 a 5.

--:--:--:--:--:--:--

Sta. Eugènia	9
Independent	2

La major goletzada que s'ha vist al Pou Nou la que va obtenir el Sta. Eugènia front al colista del grup, un equip que, malgrat una baixa qualitat futbolística, demostrà un excel·lent comportament, un criteri que no sempre tenen els equips que ja "passen dels resultats".

P. Crespí (5), Amengual (2), J. Jaume (1) foren els autors dels gols del partit, que no té massa que comentar perquè el resultat ho diu tot.

La notícia estava a Esporles on el titular cedia els dos punts davant els sencers, fet que permetia al Club taujà aconseguir la segona posició, i per tant, dependre dels resultats propis per poder jugar la fase d'ascens.

CIDE	2
Sta. Eugènia	3

No tenim crònica d'aquest partit, però no hi volem deixar de fer referència perquè, segons els aficionats que hi assistiren, no faltaria emoció ni bon futbol. El mateix Parera ens comentava que l'actuació dels jugadors va ésser exemplar. Una primera part en que prodigaren les ocasions per marcar sense que la fortuna - acompanyàs; per el contrari el Cide marcava els seus gols en jugades de poc mèrit propi. A la segona part, el Santa Eugènia sortia decidit a donar el tot pel tot, i va fer l'increïble: remontar el resultat advers. Hem de creure que els aficionats disfrutassin un dels millors moments de la temporada.

o:-o:-o:-o:-o:-o:-o

EL SERO NO SER D'UN PARTIT

! APOTEOSIS FINAL !

Sta. Eugènia	3
Bar Jumar	0

L'ambient estava preparat: banderes, traca, pancartes, renou, festa. Tot apunt per presenciar un interessantíssim i transcendental partit entre el segon i tercer classificats. El Santa Eugènia va per la victòria, però l'empat li basta. El Bar Jumar ha de guanyar forçosament.

Comença el partit; juguen Ferrà, Carbonell, López, Parets, J. Crespí, J. Jaume, J. Canyelles, P. Crespí, Amengual, Juan Antonio i M. Crespí.

Nivellat primer quart d'hora en que els migcampistes dels dos conjunts tracten de fer-se amb el centre del camp; ausència de jugades de perill a les dues àrees. Però arriba el primer gol (18'). J. Canyelles llança una pilota desde l'esquerra cap a l'àrea petita; allà M. Crespí oportunadment la recueix enviant-la dedins. Seguidament el Bar Jumar intenta controlar el joc i ho consegueix al centre, però andavant els delanters troben a una defensa segura, on López i Parets - compleixen més que mai. Els altres estan dins la seva línia habitual.

Com si d'un parentesi es tractàs, destaquem la bona feine de la darrera adquisició del Club. Efectivament, en Juan Antonio pot haver influït amb l'eficàcia ofensiva; no es caracteritza com a goletzador; més be juga pels altres, distribuïx el joc, pega amb les dues cames, té molta visió de la jugada i és tècnic.

Seguint amb el partit, fins el fi de la primera part, hem de resenyar també un tir de l'autor del gol seguit d'una gran parada del porter visitant. Per altre part, Ferrà no té massa problemes per defensar el seu marc.

S'esperava un Bar Jumar més ofensiu després del descans, - l'únic que demostrà és la qualitat tècnica de certs dels seus jugadors, però la feine en conjunt no es va veure ni tampoc - una òptima forma física, tot el contrari dels taurans, que fins al darrer minut corregueren i superaren els seus marcadors.

A la mitja hora, els palmesans pareix que s'entreguen: no poden remuntar. Sense conformar-se amb el resultat, el Santa Eugènia no renuncia a l'atac. Havia de tornar ésser M. Crespí el qui donaria la tranquil·litat marcant el 2 a 0. Poc després, a vuit minuts de la conclusió, Bauçà (recient - sortit al camp) llança la pilota a les proximitats de la porteria on el porter i defensa fan - que pugi el definitiu 3 a 0. L'euforia, el deliri de jugadors i aficionats es manifesta dins i fora el camp. El Sta. Eugènia ha guanyat clarament el partit i ha demostrat del per què del subcampionat.

Moments després del termini, - demanavem a l'entrenador quina havia estat la clau de la clara victòria taurana en aquest interessant partit. Les seves paraules foren: "El Bar Jumar té homes molt tècnics, són veterans i tenen experiència de categories superiors, però no tenen una continuïtat en els entrenaments; això ha estat precisament la nostra millor arma, és a dir, - trenta vuit setmanes de feine. Així que lo que ha dominat ha estat la nostra forma física. Els darrers partits ho demostren".

També li hem demanat pel seu futur al Club, qüestió que no ha volgut contestar. Les seves paraules eren: "Ho tenc que pensar". Estam segurs que no li faltaran ofertes.

Com a resum global de la lliga, recordem la situació del CDF Santa Eugènia a la tabla classificatòria: Subcampionat amb 18 partits guanyats, 3 empatats i 5 perduts; 72 gols a favor, 35 en contra (un terme mitjà de 1'3 per partit), 39 punts - (a dos del campionat) i 13 positius.

La lliguilla d'ascens la juguen l'Atc. Son Gotleu, Santa Eugènia (campionat i subcampionat del grup A), Porreres Atc. i Poblense (campionat i subcampionat del grup B). Sis finals per quatre equips que, apart de voler conquistar la categoria superior, intentaran obtenir la més alta posició possible.

De què serà capaç el nostre equip? Sort i ànim.

Mikel.-

AL TANCAR L'EDICIO: Resultat.- Poblense 4 - Sta. Eugènia 0
Porreres 2 -

Poblense 8 - At. Son Gotleu 2
Santa Eugènia 1 - Porreres At 0.

CLASSIFICACIÓ:

Poblense	2	2	0	0	12	2	4
Porreres At.	2	1	0	1	2	1	2
Sta. Eugènia	2	1	0	1	1	4	2
At. S. Gotleu	2	0	0	2	2	1	0

TARTA DE PINYA

INGREDIENTS: un tassó de farina, un tassó de sucre, un tassó d'oli quatre ous, un paquet de canari, sucre per a cremar i un pot de pinya en almívar.

PREPARACIÓ: Dins el motlo que s'ha d'emprar, foneu el sucre a punt de caramel i espargiu-lo pels costats; col·locau en el fons les tallades de pinya.

En un bol prepareu una pasta amb els vermells d'ou el sucre, la farina, l'oli, els blancs a punt de neu i el canari. Es treballa fins que es torna cremosa. Buidam la pasta dins el motlo i ho posam dins el forn devers mitja hora.

SACHERTORTE

INGREDIENTS: una lliura de xocolata, 150 grs. de mantega, 150 grs. de sucre, 100 grs. de farina, 6 ous, 6 cullerades de confitura d'albercoc.

Per a la cobertura: 1/2 lliura de xocolata sense llet, 125 grs. de sucre.

PREPARACIÓ: Foneu el xocolata fet a trossos al bany Maria amb tres cullerades d'aigua. Començau la pasta treballant la mantega amb el sucre fins que sigui cremosa. Afegiu el xocolata teb, els vermells d'ou, la farina i els blancs a punt de neu. Abocau la mescla dins un motlo enfarinat i coeu-la. Quan el tregueu, untau-la amb la confitura de xocolata i refredau-la.

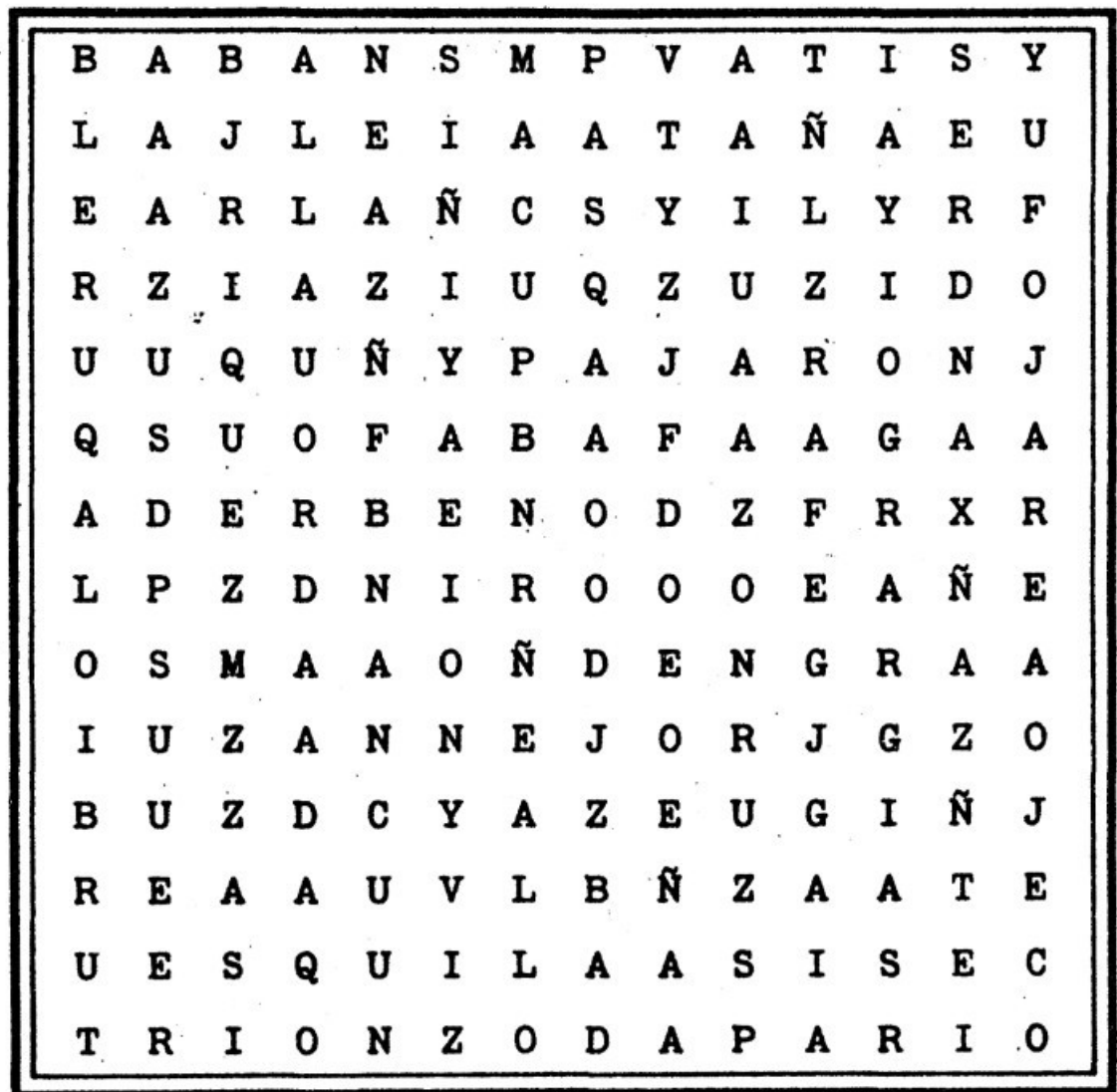
Per la cobertura, prepareu un almívar amb el sucre i mig tassó d'aigua. Foneu el xocolata amb dues cullerades d'aigua, afegiu-lo i bateu-lo fins que sigui cremós

TARTA DE LLIMONA

INGREDIENTS: Pasta: tres vermells d'ou, 1/4 Kg. de farina de pa, 200 grs. de sucre, 150 grs. de mantega, 1/2 paquet de Canari.

Crema: 300 grs. de sucre, 3 ous, 200 grs. de mantega, 3 llimones: rallades i sucades. (Es pot posar margarina en lloc de mantega.

PREPARACIÓ: Dins un bol mesclau els ingredients de la pasta i després escampau-la dins un motlo picant amb una forqueta. Feis la crema lentament al bany Maria. Quan hagi tret la pasta, abocau la crema i deixau-ho refredar.

SOPA DE APELLIDOS

ABANADES
 BARAÑANO
 CAMPA
 DENGRA
 ESQUILA
 FORONDA
 IZUZQUIZA
 JARENO
 NEBREDÀ
 ÑIGUEZ

OCEJO
 PAJARON
 QUILES
 RAPADO
 SAIGRA
 URBIOLA
 VALIN
 XANDRES
 YUSTA
 ZUAZU

DROGUES? ★★

★★★★

SIGUES TU MATEIXA;

VALS MOLT MÉS

★★★★★

★★

ALCANTARA